

Říhal: Prach a broky!

Fabiano: Tíše, tíše!

Malvolio: — a mít své panské vrtochy. Pak změřit si všechny dokola výmluvným pohledem, řkoucím, že já své místo znám, aby také oni znali své, a optat se: kde zase vězí bratránek Tobíáš?

Říhal: Hrom a cucky!

Fabiano: Tíše, tíše, tíše! Teď to přijde.

Malvolio: Sedm z mých lidí hned sebou mrskne a hned běží pro něho. Já se zatím mračím, po případě natahuji hodinky anebo si pohrávám s drahocenným šperkem. Tobíáš přijde. Klání se mi.

Říhal: A toho chlapa mám nechat na živu?

Fabiano: Kdybyste si měl jazyk překousnout, budete zticha!

Malvolio: Vztáhnou k němu ruku, takhle asi, důvěřivý úsměv mi pohasne na rtech a ustoupí výrazu přísné výčitky.

Říhal: A to ti Tobíáš nedá přes hubu? Atd.

Tato situace je na samém rozhraní mezi monologem a dialogem: z hlediska Malvoliova je monologem, z hlediska skrytých osob dialogem; z hlediska čtenářova pak je obojím. Ještě více se k dialogu přibližuje Célieina samomluva v Molièrově komedii *Sganarelle*, která nazývá bezprostředně na dialog.

Sganarelle, který se omylem domnívá, že ho žena podvádí s Léliem, sděluje to Célii nevěda, že Lélio je její milenec; v důstředku toho si samomluvu, již Célie na toto sdělení reaguje, vykládá Sganarelle v tom smyslu, že Célie je rozhořčena kvůli němu. — Célie pak je natolik zaujata svým citem, že vůbec nevnímá Sganarellovy řeči a nereaguje na ně:

Célie:

Jakže?

Sganarelle:

Ten panáček mi, s odpuštěním, paní, nasadil parohy bez všeho přemáhání, a já dnes na vlastní oči se přesvědčil, že právě na ženu mi tajně políčil.

Célie:

Ten, který zrovna teď...

Sganarelle:

Ba právě, cti mne zbaví, vždyť jejich lásku nic už dneska nezastaví.

Célie:

Ach, napadlo mi hned, že tajný návrat ten znamená sotva víc než ničemnost jen.

Neblahou předtuchou v tu chvíli jsem se chvěla, sotva se objevil a já jej uviděla.

Sganarelle:

Ujímáte se mne s velikou dobrotou, leč ostatní, ti spíš nemilosrdní jsou; ba hůř, když poznali má muka nevýslovná, namísto účasti vysmáli se mi zrovna.

Célie:

Což za to bídáctví, jež sotva něco předčí, nemá tě stihnout trest, který by ti tak svědčil? Což ještě doufat smíš, že budeš ve cti žít, když dal ses takovou neřestí potřísnit?

Tot, Bože, k nevíře.

Sganarelle:

Však pro mne pravda zlá.

Célie:

Ach zrádce. Ničemo. Ty duše proradná.

Sganarelle:

Předobrá.

Célie:

Ne, ne, snad ani v pekle není pro tvoje zločiny dost věčné zatracení.

Sganarelle:

Z duše mi mluvíte.

Célie:

Ne, takhle podlý být, znevážit dobrotu a nevinný ten cit.

Sganarelle (hlasitě vzdychá):

Ach.

Célie:

Srdce, které ještě nikdy nezhrěšilo, takovou potupu od tebe zasloužilo.

Sganarelle:

Ba, pravda.